

Ölelés közben vinnyogva követelted:

— ki vagy!

Csend. Hallgatom tovább,
ahogy szilánkokra felejtéd
közös létünknek csontjait,
a négyszáz éjszakát.

Még sohasem voltál meztelenebb

— önmagadat is ledobáltad.

Maradt a puszta hús, a puszta állat.

Önmagad aljára zuhantál.

én magamtól hátratántorodtam.

Mégis vékony

hidat ível át a szakadékon

két idegen lényünk egy görcsös birokban.

Mindig erősebben.

Míg összeroppan.

VERONIKA

Tavaszi lehet a Golgotán.

Vitaminhiány. Lábam reszket.

Az úton szembejött a lány.

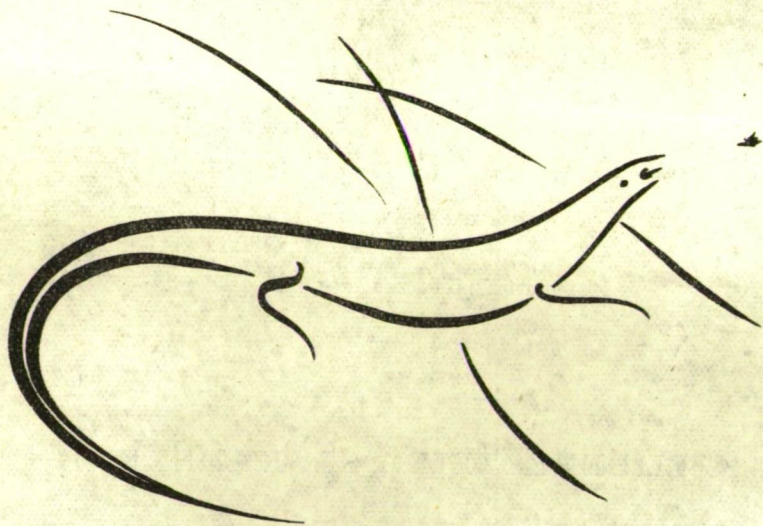
Hordtam pár divatos keresztet.

Míg majd elém áll a marcona

dombja sok volt nyugtalan agynak,

lobogva múltó arcomat

beléd törlöm, hogy megmaradjak.

Lehel István rajza